

dessa icke äro öfvervinneliga, då, som här förut är omnämndt, kronofogden enligt nu gällande bestämmelser kan öfverlåta ett utslags verkställighet till länsmannen.

Med anledning af hvad jag sålunda tagit mig friheten andraga, föreslås värdsamt följande tillägg i första punkten af 2 paragrafen utsökningslagen:

Utmättningsman är å landet kronofogde samt länsman, då han derom af fordringsegaren direkt anlitas, hvar inom sitt tjenstgöringsdistrikt, och stadsfogde i stad.

Anhålles om remiss till lagutskottet och att utskottet ville vidtaga den redaktionsförändring i öfriga paragrafer af denna lag, som genom antagandet af föreslagna lagförändring kan blifva en följd.

Stockholm den 28 januari 1887.

G. Jansson.

N:o 103.

Af herr J. Andersson i Knarreвик, om ändrad lydelse af §§ 55 och 56 utsökningslagen.

Genom antagande af nu gällande utsökningslag, trodde man sig skola vinna mera skyndsamhet och enkelhet i lagsökningsmål, än som der förut varit fallet. Detta har ock delvis egt rum, såsom t. ex. i afseende på utsökning

för fordran, som grundas på inrop af löseegendom å offentlig auktion, derom i 4 kap. 55 § stadgas:

»För fordran, som enligt protokoll öfver offentlig auktion härleder sig ifrån inrop af löseegendom, och är till betalning förfallen, må ock, ändå att betalningsskyldighet ej blifvit gäldenären ålagd, utmätning ske, der gäldenären vid utmätningstillfället utan jäf erkänner skulden; dock skall utmätningsmannen, innan utmätningen verkställles, om erkännandet taga skriftligt bevis, antingen af gäldenären sjelf, eller, om han ej kan skrifva, eller ej vill beviset meddela, af två ojäfviga män.»

Deremot har i utsökningslagen bibehållits det gamla förfarandet vid utsökning af fordran, som grundar sig på skriftligt och till betalning förfallet fordringsbevis, hvarom stadgas i 2 kap. 12 §.

Då emellertid en lång erfarenhet gifvit vid handen, att detta tillvägagående medför tidsutdrägt för fordringsegaren samt onödiga omkostnader såväl för denne som för gäldenären och derjemte ofta lemna spelrum för en oredlig gäldenär att under lagsökningstiden undansticka sina tillgångar; och då enligt mitt förmenande en klar och till betalning förfallen fordran, som grundar sig å gäldenärens utgifna skuldebref, accept å vaxel eller annat skriftligt bevis, i anseende till sättet att få densamma skyndsammast och säkert indrifven, icke rimligen bör sättas i sämre rätt, än en fordran för auktionsinrop, samt det alltså torde erkännas att en förbättring härutinnan är af nöden; så tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta att 55 och 56 §§ i 4 kap. utsökningslagen af den 10 augusti 1877 skola erhålla följande förändrade lydelse:

55 §.

För fordran, som är till betalning förfallen och grundar sig å skuldbref eller annat skriftligt fordringsbevis eller som enligt protokoll öfver offentlig auktion härleder sig från inrop af löseegendom och är till betalning förfallen, må ock, ändå att betalningsskyldighet ej blifvit gäldenären ålagd, utmätning ske, der gäldenären vid utmätningsstillfället utan jäf erkänner skulden; dock skall utmätningsmannen, innan utmätningen verkställles, om erkännandet taga skriftligt bevis, antingen af gäldenären sjelf, eller, om han ej kan skrifva eller ej vill beviset meddela, af två ojäfviga män.

56 §.

Vill någon erhålla utmätning enligt 55 §, skall skriftlig ansökan jemte de åberopade fordringsbevisen eller, i fråga om fordran för auktionsinrop, protokollet vid auktionen eller utdrag deraf till utmätningssmannen aflemnas.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1887.

J. Andersson
från Bohus län.
